

PAUL AUSTER

S. A. 1911-1979

Veszteségből. Olyan veszteségből,
mely az elmét mardossa – az ép ész

elvesztéséig. Ezzel a gondolattal kezdeni, rím

vagy értelem nélkül. És azután várni. Mintha az első szó
csak az utolsó után jönne, egy élet után,
mely a szóra várt,

ami elveszett. Nem mondani többet eme
igazságnál: az emberek meghalnak, a világ hanyatlik, a szavak

értelmetlenek. És ezért csak
keresni a szavakat.

Kőfal. Kőszív. Hús és vér.

Mint mindez, ugyanannyi.
Több.

Mátrix és álom

Az éjszakák hallhatatlan
dolgokat tördelnek szét,
sóhaj a földmélyi
télben: alapszavak
süllyednek el a ringatódal
sodra és medre
vájta fényben.

Elhajózol
félelem és emlékezés között,
lépteid
ékköve vörösben
játszik
a gyermekkor porában.

Szomjúság és kóma és falevél –
belém temetett,
aláíratlan üzenet
az ismeretlenné lett hajlatokból.

A kimosott lepedő
kötélen szárad, keserű mocska
szétszóródott
a harcmezőn.

Mentaillat száll
a romok felől.

Délkör

Nyárhosszan
– sötét, buckaemelő kezünk
ereszkedő, horzsolt fényében –
örölnék köveid vissza köréd,
az életbe.

Tiszta, hollófekete szemhéjam mögött
csipkebokrok poklából kiragadott
fiatal csillag
emel téged ártatlanul
a reggelbe, és nevekkel népesíti be
árnyékokod.

Éj rímelte. Ásónyomnyi.
Közeli.

Látható

Letekerednek a villám orsói
a meghasadt, téli éjben: csillag
vonszolta mennydörgés – mintha

izzó árnyad kúszott volna át
a tű fokán, hogy behímezze
magát a nemlét
selymébe.

Fehér

Aki megfulladt, annak
ez a lap mintha
egy tengerbe dobott
palackban volna.

És
mint az ég, útra kel,
hogy földet lásson, esetleg
felé lebeghet
a föld visszhangja,
az eső emlékével,
a vízre hulló eső
zajával telten.

És
meg fogja tanulni,
a hegyek tetejéről most
leszálló hullám
dacára, hogy negyven nap
és negyven éj
egyetlen galambot sem hozott
vissza hozzánk.

(k. kabai lóránt fordításai)